

Khứ Niên Kim Nhật Thử Môn Trung

Nắng lên. Hoa đào nở.
Mùa Xuân được mấy ngày
rồi hoa rụng gió bay
nắng chan hòa mùa Hạ!

Coi như còn lâu quá
vì một ngày Thiên Thu
Nghe tiếng gió vi vu
thương hoa đào sắp rụng...

Đà Lạt, vẫn cái bóng
mờ mờ trong khói sương
tha hương nhớ quê hương
Vô Thường, lời của Phật!

Cái còn hay cái mất
nằm trong lẽ Vô Thường
mà không phải Bất Thường
Tại sao như thế nhỉ?

Đau cái đầu suy nghĩ

mất gì và được gì?
Chiếc xe bus chạy đi
đúng giờ thì xe chạy...

Cái gì mình đang thấy?
Nắng lên! Hoa Đào đơm
trên má ai hường hường
trên môi ai mọng mọng...

Đà Lạt vẫn cái bóng
mờ mờ trong khói sương!
"Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà?" (*).

*Hàn Mạc Tử chưa già
đã than thở như vậy!
Mình nhớ ai mười bảy
kim nhật...thời gian bay!*

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Hàn Mạc Tử